

Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora

Prepoved konverzivnih praks v Evropski uniji

(mnenje na lastno pobudo)

(C/2026/3539)

Poročevalec: **Pascal DEBAY**

Soporočevalec: **Ionuț SIBIAN**

Svetovalca	Peter DUNNE (za poročevalca, II. skupina) Ana-Bianca OPREA (za soporočevalca, III. skupina)
Sklep plenarne skupščine	4. 12. 2025
Pravna podlaga	člen 52(2) Poslovnika
Pristojnost	strokovna skupina za zaposlovanje, socialne zadeve in državljanstvo
Datum sprejetja na seji strokovne skupine	24. 2. 2026
Datum sprejetja na plenarnem zasedanju	29. 4. 2026
Plenarno zasedanje št.	605
Rezultat glasovanja (za/proti/vzdržani)	169/3/9

1. Sklepi in priporočila

1.1 Evropski ekonomsko-socialni odbor (EESO) močno obsoja vse oblike konverzivnih praks, katerih cilj je spremeniti, potlačiti ali izbrisati spolno usmerjenost, spolno identiteto in/ali spolni izraz osebe. Konverzivne prakse so v nasprotju s popolno prepovedjo mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja.

EESO priporoča, naj:

1.2 Evropska komisija predstavi predlog za pravno zavezujočo prepoved konverzivnih praks v EU. Z njo bi bilo treba prepovedati vse dejavnosti in oglaševanje takih dejavnosti, katerih cilj je spremeniti, potlačiti ali izbrisati spolno usmerjenost, spolno identiteto in/ali spolni izraz osebe;

1.3 se prepoved oblikuje celovito in natančno, pri čemer je treba jasno opredeliti dejanja, ki pomenijo konverzivne prakse;

1.4 se s prepovedjo preprečijo konverzivne prakse pri otrocih in odraslih ter njihovo oglaševanje. Prepoved bi morala veljati za vse javne, zasebne, poklicne in nepoklicne akterje, ki se ukvarjajo s konverzivnimi praksami ali jih oglašujejo, nikoli pa se ne bi smela uporabljati za uveljavljanje kazenske ali civilne odgovornosti žrtev teh praks;

1.5 se poleg prepovedi določijo tudi ustrezne kazni za tiste, ki izvajajo ali oglašujejo konverzivne prakse. Kazni bi morale biti odraz velike škode, ki jo povzročajo te prakse, in bi morale biti dovolj stroge za odvrčanje posameznikov od izvajanja praks ali njihovega oglaševanja;

1.6 prepoved zajema spolne znake, da bi interpolne osebe zaščitili pred neterapevtskimi posegi brez privolitve, ki so oblika konverzivne prakse zaradi prisilnega prilagajanja konceptu binarnosti spola;

1.7 Komisija ob posvetovanju z organizirano civilno družbo vsako leto izvede oceno, da bi horizontalno in vertikalno nadzorovala izvajanje prepovedi v vseh državah članicah. Prepoved bo učinkovita le skupaj s trdnim mehanizmom spremljanja;

1.8 Komisija financira posebno usposabljanje ključnih strokovnjakov za prepoznavanje konverzivnih praks in podporo žrtvam ter poskrbi za sodelovanje z nevladnimi organizacijami LGBTIQ+, ki imajo osrednjo vlogo pri začetnih oblikah podpore, spremljanju, poročanju in specializirani pomoči, in ustrezno financiranje zanje;

1.9 Komisija financira izobraževanje in ozaveščanje, da bi se javnost bolje seznanila s konverzivnimi praksami. Boljša ozaveščenost javnosti je ključna za prepoznavanje in izkoreninjenje tovrstnih praks. Komisija bi morala te ukrepe vključiti v svoj program za obravnavanje konverzivnih praks v strategiji za enakost LGBTIQ+ oseb za obdobje 2026–2030.

2. Splošne ugotovitve

2.1 Z evropsko državljansko pobudo se Komisijo poziva, naj uvede zakonsko prepoved konverzivnih praks, ki so usmerjene proti osebam LGBTIQ+ v Evropski uniji ⁽¹⁾. Namen teh praks, ki se običajno imenujejo „konverzivne terapije“, naj bi bil spremeniti ali zatreti spolno usmerjenost, spolno identiteto ali spolni izraz osebe.

2.2 Konverzivne prakse so Združeni narodi, komisar Sveta Evrope za človekove pravice in Agencija Evropske unije za temeljne pravice (FRA) opredelili kot krute, nečloveške in ponižujoče ter bi lahko pomenile tudi mučenje. V institucijah EU in v okviru Sveta Evrope so se številni drugi deležniki, vključno z Evropskim parlamentom, Parlamentarno skupščino Sveta Evrope ter Kongresom lokalnih in regionalnih oblasti, izrecno zavzeli za prepoved konverzivnih praks.

2.3 Pobudo je januarja 2024 začelo francosko združenje proti konverzivni terapiji (Against Conversion Therapy, ACT). Pobuda je hitro začela pridobivati na podpori in zbrala 1 128 063 podpisov. Komisija se mora nanjo odzvati do 18. maja 2026 in podati vse nadaljnje ukrepe.

2.4 Trenutno je konverzivne prakse v različnem obsegu prepovedalo osem držav članic EU: Belgija, Ciper, Francija, Grčija, Malta, Nemčija, Portugalska in Španija. V preostalih 19 državah članicah ni posebne pravne prepovedi ali okvira za njihovo omejevanje. Prepoved velja tudi na Norveškem in Islandiji ter v državah zunaj Evrope, kot so Kanada, Nova Zelandija in Ekvador.

2.5 EESO z velikim zadovoljstvom pozdravlja to pomembno evropsko državljansko pobudo, saj je v preteklosti že pozval k prepovedi konverzivnih praks ⁽²⁾.

2.6 EESO ugotavlja, da je glede na rezultate 3. raziskave Agencije Evropske unije za temeljne pravice o osebah LGBTIQ vsaka četrta anketirana oseba prestala eno od oblik „konverzivne terapije“ ⁽³⁾. Enajst odstotkov teh praks naj bi izvedli družinski člani, 5 % pa člani verskih organizacij. Prijavljeni incidenti so vključevali fizično nasilje (3 % anketiranih), spolno nasilje (1 %) in verbalno zlorabo ali poniževanje (14 %). Takšnih „konverzivnih praks“ je bila deležna polovica transspolnih žensk (47 %) in transspolnih moških (48 %). Med anketiranimi je 76 % oseb navedlo, da se s temi „terapijami“ niso strinjale, 13 % pa jih je odgovorilo, da so konverzivne prakse prestale zaradi pritiska ali groženj. Kljub razlikam pri ocenah te številke kažejo na zaskrbljujoč obseg konverzivnih praks v EU.

⁽¹⁾ Evropska državljanska pobuda, *Prepoved praks za spreobrnitev spolne usmerjenosti v Evropski uniji*, evidenčna številka, ki jo dodeli Komisija: ECI(2024)000001.

⁽²⁾ UL C 286, 16.7.2021, str. 128; poročilo stalne skupine EESO za temeljne pravice in pravno državo ob koncu prvega cikla obiskov držav: *FUNDAMENTAL RIGHTS AND THE RULE OF LAW National developments from a civil society perspective 2018-2024* (Temeljne pravice in pravna država – Dogajanje v državah članicah z vidika civilne družbe 2018–2024), str. 39.

⁽³⁾ Agencija Evropske unije za temeljne pravice, *LGBTIQ equality at a crossroads: progress and challenges* (Enakost LGBTIQ na razpotju: napredek in izzivi), 2024, str. 23.

2.7 EESO poudarja, da je treba žrtve konverzivnih praks izrecno priznati kot žrtve kaznivih dejanj iz sovraštva in jih zaščititi v skladu z direktivo o pravicah žrtev. Imeti morajo dostop do posebnih podpornih storitev, pravne pomoči in zaščite pred sekundarno viktimizacijo med sodnim postopkom, ne glede na to, ali so to prakso med drugim izvajali družinski člani, verski svetovalci ali zdravstveni delavci.

2.8 EESO poudarja, da konverzivne prakse nimajo znanstvene podlage in da imajo škodljive posledice, kot so povzročanje ali krepitev občutka sramu, krivde, gnusa do sebe in ničvrednosti. To lahko vodi k večji pojavnosti depresije, tesnobe, posttravmatske stresne motnje, samomorilnih misli in poskusov samomora. Takšno spodkopavanje duševnega zdravja in dobrega počutja vpliva na ljudi vseh starosti, še posebej pa je uničujoče za otroke in mlade odrasle. Pomembne organizacije s področja zdravstva in psihologije so konverzivne prakse obsodile kot znanstveno neutemeljene, neučinkovite in nevarne ter nezdravljive s človekovimi pravicami ⁽⁴⁾. Poleg tega te prakse negativno vplivajo na javnost, saj krepijo lažno in stigmatizirajoče prepričanje, da je spolno usmerjenost, spolno identiteto ali spolni izraz mogoče ali treba „zdraviti“.

2.9 EESO je prepričan, da konverzivne prakse pomenijo kršitev človekovih pravic in potencialno kršijo številne zaščitne ukrepe iz Evropske konvencije o človekovih pravicah ⁽⁵⁾ (EKČP, ETS št. 5), vključno s členi 2, 3, 8, 9, 10 in 14 ter členom 1 Protokola št. 12 h Konvenciji. Člen 3 EKČP prepoveduje mučenje in nečloveško ali ponižujoče ravnanje ali kaznovanje. Evropsko sodišče za človekove pravice je ugotovilo, da lahko prakse, ki povzročajo hudo fizično ali psihično trpljenje, kot so prisilni zdravstveni posegi, elektrošoki ali prisilna psihološka manipulacija, kršijo člen 3 EKČP ⁽⁶⁾.

2.10 EESO močno skrbi varstvo otrokovih pravic. Za otroke je še posebej verjetno, da bodo izpostavljeni „konverzivnim terapijam“ in da jih bodo te resno prizadele. Pravica staršev, da nadzorujejo svojega otroka in skrbijo zanj, je omejena s koristjo otroka. Neodvisni strokovnjak Združenih narodov za varstvo pred nasiljem in diskriminacijo zaradi spolne usmerjenosti in spolne identitete ugotavlja, da je vsiljevanje konverzivnih terapij otrokom nezdravljivo s koristjo teh otrok ⁽⁷⁾.

2.11 EESO je seznanjen z novo strategijo za enakost LGBTIQ+ oseb za obdobje 2026–2030, s katero se ponovno potrjuje zavezanost EU enakosti ter daje prednost izvajanju in sodelovanju, vključno s podporo državam članicam pri zmanjševanju razširjenosti konverzivnih praks ⁽⁸⁾. Komisija se zavezuje, da bo upoštevala evropsko državljansko pobudo, EESO pa jo poziva, naj predlaga vključitev konverzivnih praks na seznam kaznivih dejanj EU iz člena 83(1) PDEU in jih prizna kot kazniva dejanja iz sovraštva, da bi bil povsod v EU zagotovljen enak obseg zaščite.

2.12 Stanovske organizacije po vsej Evropi, vključno z nacionalnimi združenji psihologov, psihiatrov, psihoterapevtov in svetovalcev, uradno prepovedujejo konverzivne prakse. Čeprav imajo te stanovske prepovedi pomembno preventivno vlogo, ostajajo zgolj etične smernice in ne pravna jamstva, obseg njihovega upoštevanja pa se po EU razlikuje. Zakonske prepovedi zagotavljajo močnejšo in doslednejšo obliko zaščite, ki dopolnjuje etične standarde strokovnjakov za duševno zdravje.

2.13 EESO poudarja, da konverzivne prakse povzročajo hudo socialno-ekonomsko prikrajšanost in visoko stopnjo socialne izključenosti žrtev. Posledične psihološke travme, vključno z depresijo in posttravmatsko stresno motnjo, resno zmanjšujejo možnosti za zaposlitev in uspešnost posameznika na delovnem mestu. Da bi bile osebe LGBTIQ+ v celoti vključene na trg dela, morajo države članice to škodo priznati kot oviro za zaposlovanje in poskrbeti za celovite storitve pomoči, da bi žrtvam pomagale pri ponovnem vključevanju v poklicno življenje.

⁽⁴⁾ Glej npr. *European Psychiatric Association, „EPA Statement on conversion ‘therapies’ and LGBTQ Patients“* (Izjava Evropskega psihiatričnega združenja o konverzivnih „terapijah“ in pacientih LGBTQ).

⁽⁵⁾ Člen 6(2) PEU določa, da „Unija pristopi k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin“.

⁽⁶⁾ Glej npr. VC proti Slovaški, pritožba št. 18968/07 (ESČP, 8. november 2011); Spivak proti Ukrajini, pritožba št. 21180/15 (ESČP, 5. junij 2025).

⁽⁷⁾ Practices of so-called „conversion therapy“ (Prakse tako imenovane konverzivne terapije) – poročilo neodvisnega strokovnjaka za varstvo pred nasiljem in diskriminacijo zaradi spolne usmerjenosti in spolne identitete, 2020.

⁽⁸⁾ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij – Unija enakosti: strategija za enakost LGBTIQ+ oseb za obdobje 2026–2030, COM(2025) 725 final.

2.14 Komisija bi morala v sodelovanju z državami članicami sprejeti ukrepe za boj proti napačnim informacijam v zvezi s konverzivnimi praksami, zlasti na spletu. Za preprečevanje oglaševanja teh škodljivih praks je potreben mehanizem za spremljanje izvajanja direktive o avdiovizualnih medijskih storitvah in akta o digitalnih storitvah.

2.15 Programi financiranja EU bi morali biti tesno povezani s spoštovanjem evropskih vrednot in pogojeni z njim (člen 2 PEU). EESO priporoča predhodno in naknadno revizijo raznolikosti za projekte, ki jih financira EU, da ne bi spodbujali konverzivnih praks. Poleg tega bi bilo treba v okviru programa Državljeni, enakost, pravice in vrednote dodeliti posebna sredstva nevladnim organizacijam, ki zagotavljajo pravno in psihološko podporo žrtvam.

2.16 EESO je zelo zaskrbljen zaradi kršitev človekovih pravic na splošno in zlasti pravic oseb LGBTIQ+ kot posledice političnega ali verskega prepričanja. Diskriminacija, nasilje in mučenje posameznikov v EU so nezdržljivi s temeljnimi vrednotami EU, kot sta strpnost in svoboda.

3. Posebne ugotovitve

Kazenskopravna prepoved konverzivnih praks

3.1 EESO priznava, da po Evropi še vedno poteka razprava o najučinkovitejših sredstvih za preprečevanje konverzivnih praks.

3.2 V državah članicah EU, kjer prepovedi že obstajajo, so konverzivne prakse povečini opredeljene kot kazniva dejanja. Čeprav lahko grožnja kazenske odgovornosti nekatere žrtve odvrne od prijave zlorabe, uporaba kazenskega prava najbolje odraža veliko škodo, ki jo povzročajo konverzivne prakse, in bo verjetno imela močnejši odvračalni učinek kot civilne kazni.

3.3 Sicer je mogoče, da se lahko veljavne določbe kazenskega ali civilnega prava v nekaterih državah članicah že zdaj uporabijo za obsodbo konverzivnih praks, vendar uporaba sedanjih zakonov namesto uvedbe posebne zakonske prepovedi teh praks ne upošteva niti simbolnega pomena izrecne prepovedi niti težav, ki jih lahko imajo nekatere žrtve, če morajo njihovo zlorabo umestiti v okvir splošnejše opredelitve škode po kazenskem ali civilnem pravu.

3.4 Kazensko pravo zagotavlja močan odvračalni učinek, vendar EESO poudarja, da mora biti vsaka kazenskopravna prepoved konverzivnih praks del pristopa obnavljalne pravičnosti. Kazni bi bilo treba dopolniti z obveznim izobraževanjem storilcev kaznivih dejanj in – kar je ključno – z močno družbeno podporo žrtvam, da strah pred pregonom ne bi odvrčal od prijavljanja v družinskem ali verskem okolju.

Prepoved konverzivnih praks v praksi

3.5 Pomembno je, da je vsaka prepoved konverzivnih praks v EU zastavljena celovito in natančno, zlasti kadar gre za kazenskopravno prepoved.

3.6 V prepovedi na ravni EU je treba jasno opredeliti dejanja, ki pomenijo konverzivne prakse. Čeprav države članice teh praks ne opredeljujejo enotno, EESO ugotavlja, da mora vsaka opredelitev na ravni EU zajemati vse vrste zlorab, vključno s fizičnimi, čustvenimi in finančnimi, s katerimi se lahko skuša doseči spremembo spolne usmerjenosti, spolne identitete ali spolnega izraza osebe.

3.7 S prepovedjo na ravni EU je treba prepovedati tako izvajanje konverzivnih praks kot njihovo oglaševanje. Prepoved oglaševanja je pogosta v državah članicah, ki so že prepovedale konverzivne prakse, in je bistvena za zmanjšanje dostopa do teh praks, pa tudi za ustrezno sankcioniranje akterjev, ki teh praks ne izvajajo, temveč posameznike usmerjajo v tovrstne dejavnosti.

3.8 EESO priporoča, naj ima vsaka prepoved konverzivnih praks na ravni EU – tako kot pri drugih podobnih kaznivih dejanjih – ekstrateritorialni učinek, da bi prepovedali selitev osebe izven EU z namenom, da bi bila konverzivnim praksam podvržena v jurisdikciji zunaj EU.

Varovane osebne okoliščine pri prepovedi konverzivnih praks

3.9 EESO priporoča, naj se prepoved konverzivnih praks v EU nanaša na prizadevanja za spremembo *spolne usmerjenosti*, *spolne identitete* ali *spolnega izraza* osebe. Te tri okoliščine so trenutno vključene v zakone o konverzivnih praksah v Belgiji, na Cipru, v Grčiji, na Malti, v Španiji in na Portugalskem.

3.10 Čeprav je *spolni izraz* manj razvit pojem v evropskem pravu o človekovih pravicah, se konverzivne prakse, usmerjene v transspolne in nebinarne osebe, pogosto osredotočajo na njihov zunanji izraz spola, kar lahko privede do najhujših oblik škode, povezanih s konverzijo.

3.11 Po Evropi se pojavlja nasprotovanje temu, da bila *spolna identiteta* vključena v prepoved konverzivnih praks, saj naj bi se s tem omejevala zmožnost kliničnih zdravnikov za sodelovanje v medicinsko potrebnih pogovorih o spolni identiteti. Vendar po mnenju EESO ni razloga, da prepoved na ravni EU ne bi mogla biti pripravljena v takšni meri, da bi omogočala vso dobronamerno in medicinsko ustrezno obravnavo za potrditev spolne identitete, vključno s pogovori o razvoju spolne identitete osebe. Pri vsaki prepovedi na ravni EU bi bilo treba jasno razlikovati med „spolno potrditveno obravnavo“ in škodljivimi konverzivnimi poskusi. Ta jasnost je bistvena za zaščito zdravstvenih delavcev, ki nudijo etično podporo.

3.12 EESO poudarja, da bi morala vsaka prepoved konverzivnih praks na ravni EU zajemati tudi spolne znake, da bi interpolne osebe zaščitili pred medicinsko nepotrebnimi posegi brez privolitve, ki so oblika konverzivne prakse zaradi prisilnega prilagajanja konceptu binarnosti spola. EESO v skladu s svojim predhodnim stališčem poziva k popolni prepovedi pohabljanja interspolnih oseb ⁽⁹⁾.

3.13 EESO močno priporoča, naj se pri vsaki prepovedi konverzivnih praks v EU pojasni, da prepoved takih praks v zvezi s *spolno usmerjenostjo* ne upravičuje odrekanja klinično ustrezne zdravstvene obravnave transspolnim in nebinarnim otrokom.

Prepoved konverzivnih praks z vidika posameznika

3.14 V državah članicah EU, ki so že prepovedale konverzivne prakse, obstaja široko soglasje, da bi morala vsaka prepoved veljati za vse otroke, in to brez izjeme. S tem stališčem, ki ga EESO podpira, se priznava, da so otroci še posebej dovzetni za škodo, ki jo povzročajo konverzivne prakse.

3.15 Glede odraslih še vedno poteka razprava o tem, ali bi bilo treba z zakonom prepovedati konverzivne prakse zoper vse odrasle osebe ali bi se morala prepoved tako kot na Malti, v Grčiji in Nemčiji nanašati le na odrasle osebe, ki za take prakse ne morejo podati oziroma ne podajo svobodne privolitve po predhodni seznanitvi. Pri slednjem je poudarjena pravica avtonomnih posameznikov do odločanja o sebi in do svobodne izbire, tudi če je odrasla oseba zaradi tega izpostavljena škodljivemu ravnanju ali zlorabi.

3.16 EESO priznava, da posebne družbene in kulturne okoliščine, v katerih se običajno izvajajo konverzivne prakse, znatno zmanjšujejo zmožnost vseh odraslih, ne glede na starost, da podajo *svobodno privolitev* in da je ta podana *po predhodni seznanitvi*. Zato priporoča, naj prepoved konverzivnih praks v EU zajema tako otroke kot tudi vse odrasle. Kadar prepoved omogoča, da lahko odrasle osebe privolijo v dejavnosti, ki se lahko opredelijo kot konverzivne prakse, bi bilo treba v zakonu – tako kot na Malti – upoštevati širok nabor dejavnikov, ki razveljavijo dano privolitev.

3.17 V zvezi z izvajalci konverzivnih praks EESO priporoča, naj ima vsaka prepoved na ravni EU ustrezno široko področje uporabe, vključno z vsemi javnimi, zasebnimi, poklicnimi in nepoklicnimi akterji, ki se ukvarjajo z dejavnostmi, katerih cilj je spremeniti spolno usmerjenost, spolno identiteto ali spolni izraz druge osebe, ali te dejavnosti oglašujejo.

3.18 Morda bi bilo primerno, da se s prepovedjo na ravni EU opredelijo točno določeni akterji ali da se posameznikom (npr. staršem, pedagogom, kliničnim strokovnjakom, socialnim delavcem), ki izvajajo konverzivne prakse zoper tiste, ki jim zaupajo, naloži večja odgovornost. Vendar se oseba ali skupina ne bi smela izogniti odgovornosti zgolj zato, ker je delovala zunaj okvirov uradnega položaja ali formaliziranega/poklicnega odnosa z žrtvijo.

⁽⁹⁾ UL C 286, 16.7.2021, str. 128.

Svoboda misli, vesti in vere

3.19 Svoboda misli, vesti in vere je temeljna vrednota povsod v Evropi in je zaščiten tako s členom 9 Evropske konvencije o človekovih pravicah kot členom 10 Listine EU o temeljnih pravicah.

3.20 Pri prepovedi konverzivnih praks se pogosto kritizira to, da take omejitve nedopustno omejujejo pravico storilcev in žrtev do svobodnega uveljavljanja svojega verskega prepričanja. EESO priznava pomen močne zaščite svobode vere in ugotavlja, da prepovedi konverzivnih praks od pripadnikov verskih skupnosti ali verskih organizacij ne zahtevajo in ne bi smele zahtevati, da spremenijo svoja prepričanja o spolni usmerjenosti, spolni identiteti in spolnem izrazu.

3.21 Svoboda vere je omejena pravica in se nanjo ni mogoče sklicevati, da bi upravičili izpostavljanje drugih oseb nasilju ali diskriminaciji zaradi njihove spolne usmerjenosti, spolne identitete in spolnega izraza. EESO zato priporoča, naj nobena prepoved na ravni EU ne vključuje izjeme za akterje, ki zatrjujejo, da konverzivne prakse izvajajo ali oglašujejo v skladu s svojimi verskimi prepričanji.

Kazni v okviru prepovedi konverzivnih praks

3.22 V državah članicah, ki so že sprejele prepovedi konverzivnih praks, se uporabljajo različne sankcije, vključno z različnimi zapornimi kaznimi in denarnimi kaznimi. EESO priporoča, naj zaradi učinkovitosti vsaka prepoved konverzivnih praks v EU vključuje ustrezne kazni, ki bodo odražale resnost in težo storjenega kaznivega dejanja.

3.23 Prepoved na ravni EU bi za države članice, ki bi po potrebi čezmejno sodelovale, morala pomeniti obveznost, da vzpostavijo ustrezne mehanizme za spremljanje, preiskovanje in sankcioniranje konverzivnih praks, kadar se pojavijo.

3.24 V nekaterih okoliščinah bi lahko bilo primerno, da se s prepovedjo na ravni EU priznajo oteževalne okoliščine, kot sta starost žrtve in/ali obstoj odnosa zaupanja, ki lahko vplivajo na višino sankcij za izvajanje ali oglaševanje konverzivnih praks.

3.25 Kadar se prepoved konverzivnih praks na ravni EU doseže s kazenskim pravom, je morda primerno vključiti tudi civilne, upravne ali regulativne sankcije, kot je izguba ali začasni odvzem dovoljenja za opravljanje poklica ali pravice do opravljanja dejavnosti v stroki.

V Bruslju, 29. aprila 2026

Predsednik
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Séamus BOLAND